

Op 5 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestraden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1991 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 13.01.2011 door A.S. (...), geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond op heden ten laste te zijn van de referentiepersoon: betrokkene legt interimcontracten voor van de referentiepersoon vanaf 07.12.2010 tot en met 11.01.2011. Uit deze contracten blijkt verder dat de referentiepersoon in dienst is sedert 30.11.2010. Aangezien het hier om interimcontracten gaat en bovendien maar een bewijs van inkomen werd voorgelegd voor een periode van 6 weken, is niet bewezen dat de referentiepersoon over stabiele en voldoende bestaansmiddelen beschikt om betrokkene effectief ten laste te nemen en te voorkomen dat betrokkene ten laste valt van de openbare overheden.

Het recht op verblijf wordt bijgevolg geweigerd aan betrokkene. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij onder meer een schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel aangezien de verwerende partij bijkomende vragen had moeten stellen bij nazicht van de aanvraag en de bijgebrachte stukken. Uit de stukken had de verwerende partij moeten afleiden dat de zoon van de verzoekende partij getrouwd is en dat de echtgenote een inkomen moet hebben, daar zij niet ten laste is. De verwerende partij moet namelijk rekening houden met het inkomen niet enkel van de referentiepersoon doch wel degelijk met het gezinsinkomen.

In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij wat volgt:

"(...) In zoverre verzoekster zich beroept op de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoeksters inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestraden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestraden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder laat de verwerende partij gelden dat:

het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001), wanneer verzoekster in staat zou zijn een schending van

de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden.

De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoekster de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De motieven van de bestreden beslissing luiden als volgt:

"Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond op heden ten laste te zijn van de referentiepersoon:

betrokkene legt interimcontracten voor van de referentiepersoon vanaf 07.12.2010 tot en met 11.01.2011. Uit deze contracten blijkt verder dat de referentiepersoon in dienst is sedert 30.11.2010. Aangezien het hier om interimcontracten gaat en bovendien maar een bewijs van inkomen werd voorgelegd voor een periode van 6 weken, is niet bewezen dat de referentiepersoon over stabiele en voldoende bestaansmiddelen beschikt om betrokkene effectief ten laste te nemen en te voorkomen dat betrokkene ten laste valt van de openbare overheden.

Het recht op verblijf wordt bijgevolg geweigerd aan betrokkene."

Niettegenstaande het vaststaand feit - hetgeen door verzoekster ook niet wordt betwist - dat er slechts inkomsten voorliggen van de referentiepersoon (verzoeksters zoon) over een periode van amper 6 weken, en dan nog enkel interimcontracten, acht verzoekster deze beslissing onredelijk en met miskenning van het fair play beginsel.

Zij stelt daarbij, volstrekt ongestaafd, dat de stad Genk zou bevestigd hebben dat de voorgelegde documenten zouden volstaan. Deze beschouwingen kunnen evenwel allerminst worden aangenomen, niet alleen nu deze ongestaafd blijven, doch bovendien nu verzoekster zelf ook op de hoogte was van het gegeven dat uiteraard niet de stad, doch wel de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, in casu een beslissing diende te nemen zodat, indien verzoekster dienaangaand nog enige vraag had, zij zich evident tot de beslissingnemende overheid dient te wenden. Artikel 40bis §§ 1 en 2, 4° van de Vreemdelingenwet, waarop verzoekster zich beroept, luiden:

"§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, die ten laste van hen zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

Verzoekster dient uiteraard te voldoen aan de wettelijke voorwaarde van 'ten laste zijn' om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 40 bis van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980. Verzoekster was er ook duidelijk van op de hoogte dat zij diende aan te tonen ten laste te zijn.

Wanneer verzoekster zich dan beperkt tot het voorleggen van enkel interimcontracten over een periode van 6 weken, zonder meer, en zich zelfs niet bevreemdt bij de beslissingnemende overheid of deze stukken volstaan, is het al te gemakkelijk en weinig ernstig om achteraf te gaan stellen dat de overheid bijkomende stukken had dienen op te vragen.

Conform de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen houdt het zorgvuldigheidsbeginsel in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Dit is in casu gebeurd, en wordt ook niet betwist door verzoekster.

Een zorgvuldig handelen mag, en moet, evenwel ook worden verwacht van de rechtsonderhorige, in casu verzoekster, die bij haar aanvraag alle dienstige stukken ter ondersteuning hiervan dient voor te leggen.

Het staat duidelijk vast dat verzoekster in casu zelf nalatig en onzorgvuldig is geweest, en zij kan de gevolgen van haar nalatigheid niet doorschuiven naar de verwerende partij.

Zoals genoegzaam vastgesteld, heeft verzoekster nagelaten te staven dat zij aan de wettelijke voorwaarden van het 'ten laste zijn' voldoet.

De bestreden beslissing is ten genoeg van recht met motieven omkleed en er blijkt uit waarom geoordeeld werd dat verzoekster niet als 'ten laste' kan worden aanzien.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St. nr. 101.624 van 7 december 2001).

Gelet op het voorgaande is de bestreden beslissing geenszins onredelijk tot stand gekomen en is het integendeel verzoekster die heeft nagelaten de nodige stukken voor te brengen.

Het gegeven dat verzoekster thans allerlei stukken voorbrengt waaruit zou moeten blijken dat zij wel ten laste is, kan aan de bestreden beslissing geen afbreuk doen. nu deze stukken niet ter beoordeling werden voorgelegd aan de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Aisielbeleid, op het ogenblik dat deze zijn beslissing nam.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient evenwel te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. (Zie ook: RvV, nr. 509, 29 juni 2007)

In verzoeksters middel is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

Verder missen verzoeksters beschouwingen als zou ook rekening moeten gehouden worden met de inkomsten van haar Belgische schoondochter, juridische grondslag.

"De Raad merkt op dat uit een lezing van artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat niet enkel verzoekers doch ook de referentiepersoon dient te voorkomen ten laste te vallen van de openbare overheden. Verzoekers hebben aan de hand van de ingediende stukken aangetoond ten laste te zijn van hun zoon en hebben eveneens aangetoond dat hun zoon op zijn beurt ten laste is van de Belgische staat. De verwerende partij dient enkel rekening te houden met het inkomen van de referentiepersoon in functie van wie het verblijf wordt aangevraagd. Verzoekers ontkennen niet dat hun zoon, de Belgische referentiepersoon, ten laste valt van de openbare overheden, wel integendeel uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers uitdrukkelijk verklaren dat hun zoon beschikt over een werkloosheidsuitkering. Verzoekers zoon is bijgevolg ten laste van de Belgische overheid. Zelfs indien wordt aangenomen dat uit een lezing van artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat enkel de bedoelde bloedverwanten in opgaande lijn niet ten laste mogen vallen van de openbare overheden stelt de Raad vast dat het in de geest van de wet niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij uit het inkomen van de referentiepersoon in casu afleidt dat verzoekers minstens onrechtstreeks ten laste komen van de Belgische staat." (R.v.V. nr. 49.147 van 5 oktober 2010) (vetschrift en onderlijning toegevoegd) Verzoeksters beschouwingen kunnen hieraan geen afbreuk doen.

Zoals verzoekster terecht opmerkt, is de beoordeling van het 'ten laste zijn' overigens een feitenkwestie.

De verwerende partij laat desbetreffend ten overvloede nog gelden dat de gemachtigde van de Minister van Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de voornoemde bepaling gestelde vereiste van het stabiele en duurzame karakter van de relatie met een Belgische onderdaan, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent terzake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert.

Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist.

Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad het hiervoor omschreven wettigheidtoezicht hetgeen te dezen het voorwerp uitmaakt van de navolgende overwegingen (naar analogie met rechtspraak nopens het bewijs van "ten laste zijn van een Belgisch descendent", zie o.m. R.v.V. nr. 20.907 van 19 december 2008; R.v.V. nr. 10.222 dd. 21.04.2008, www.rv-ccs.be).

"Bij gebreke aan een wettelijke bewijsregeling inzake het bewijs van "ten laste" zijn, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist. Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad het hiervoor omschreven wettigheidtoezicht (R.v.V. nr. 20.907 van 19 december 2008).

Inderdaad is de in casu bestreden beslissing tot stand gekomen in het kader van de ruime appreciatiebevoegdheid van de gemachtigde. Verzoekster maakt dan ook allerminst aannemelijk dat er sprake zou zijn van een "schending van de rechtspraak van het Europese Hof van Justitie inzake het "ten laste zijn".

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft dan ook geheel terecht, gelet op de omstandigheden die het dossier van verzoekster daadwerkelijk kenmerken, een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

De verwerende partij stelt bij lezing van dit onderdeel van verzoeksters enig middel nog vast dat verzoekster ook verwijst naar art. 50 §2 6° d) en e) van het K.B. dd. 8.10.1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en dat zij weliswaar stelt dat dit artikel wordt geschonden, doch dat zij niet uiteenzet waarom zij het geschonden acht.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekster vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van die laatste rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde eveneens om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Verzoekster verwijst vervolgens naar de artikelen 42 en 43 van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die zij eveneens geschonden acht.

De verwerende partij merkt op dat - zoals hoger reeds genoegzaam werd vastgesteld - verzoekster niet heeft aangetoond ten laste te zijn van de Belgische onderdaan en derhalve niet in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 40 bis Vreemdelingenwet te haren gunste.

Gezien zij niet voldoet aan de voorwaarden van art. 40bis voormeld, kan zij evenmin genieten van de meer voordelige bepalingen van de artikelen 40bis e.v. (waaronder ook 42 en 43) Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. (...)"

2.2 De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen treedt bij het onderzoeken van de zorgvuldigheidsplicht niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn (RvS 23 april 2003, nr. 116.534).

Zoals de verwerende partij correct opmerkt, rust de zorgvuldigheidsverplichting niet enkel op de bestuursoverheid maar geldt deze evenzeer ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling bij haar aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie al de nodige documenten dient bij te brengen. Uit de bijlage 19ter, de aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, blijkt dat de verzoekende partij volgende documenten voorlegde op 13 januari 2011: 'paspoort, geboortakte Belgische zoon, formulier C, attest van woonst, attest geen onroerende goederen, attest voedselbedeling, strafregister'. Er werd haar evenzeer verzocht de volgende stukken binnen de drie maanden, ten laatste op 13 april 2011 voor te leggen: 'attest ziekteverzekering, attest ocmw, inkomsten Belgische zoon, stortingsbewijzen'.

De verzoekende partij legde vervolgens enkele interimcontracten voor van de referentiepersoon, met name haar Belgische zoon, vanaf 7 december 2010 tot en met 11 januari 2011. Uit de interimcontracten is duidelijk af te leiden dat de verzoekende partij gehuwd is en dat zijn echtgenote niet ten laste is. Uit de foto's blijkt zodoende dat de zoon van de verzoekende partij een gezin vormt en dat zijn echtgenote niet ten laste is.

De verzoekende partij stelt terecht vast dat wat de ten laste neming betreft de verwerende partij dient rekening te houden met de gezinsinkomsten. Dit zijn niet enkel de inkomsten van de referentiepersoon, maar ook de inkomsten van de personen die daadwerkelijk deel uitmaken van het gezin. Aangezien de verwerende partij op de hoogte was van het feit dat de zoon van de verzoekende partij gehuwd is en dat haar echtgenote niet ten laste is, dat de verzoekende partij enkel verzocht werd 'Inkomsten Belgische zoon' bij te brengen en het feit dat er rekening dient gehouden te worden met het gezinsinkomen, heeft de verwerende partij de beslissing niet zorgvuldig voorbereid daar zij niet beschikte over alle relevante elementen om met kennis van zaken de beslissing te kunnen nemen.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet meer te worden onderzocht.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 5 mei 2011 wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig augustus tweeduizend en elf door:

mevr. C. BAMPS,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

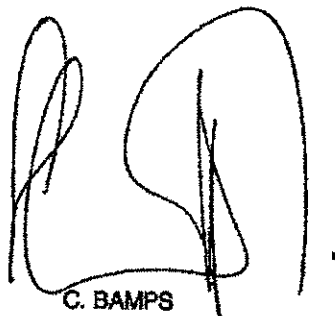
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS

